

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 d.
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cuvânt către preoți

M'ai oprit la vorbă'n drum, iubite frate preote, și mi-ai spus cu graiu domol, întrerupt de-un oftat prelung:

— Cine știe ce ne-o mai aduce anul viitor!...

— Ce-o merita vrednicia noastră!

Și, instinctiv, ți-am arătat turnurile înalte ca un țișat venit de pe alte tărâmurile, ale marelui noastre Catedrale mitropolitane, cari au fost mărturie acestei prietenești cercări de vreme. Mi-ai prins gândul numai de cât. Ai priceput că era vorba de dimensiunile vredniciei noastre preoțești. Și mi-ai zis:

— Dacă vremile n'ar fi atât de năprasnice, multe lucruri bune s'ar putea face'n astă lume.

Indoiala ta nu mi-a plăcut. Ți-am spus-o verde. Și nu te-ai mâniat. Ci, până la urmă, am căzut de acord asupra unui mare adevăr, pe care l-am învățat amândoi din slova Scripturii și l-am citit în nevoințele sfinților-Creștinătății: *preotul se află mai puțin de cât ori cine «sub vreme» și mai mult de cât ori care altă direcție omenească deasupra vremurilor și a împrejurărilor.* Intru numele lui Iisus Hristos, el poate birui ori ce protivnicie, poate nimici ori ce înfățișare a răului. *Până și draci poate scoate în numele Lui.*

Maicuseamă acest adevăr nu trebuie scăpat o clipă din vedere: într-o lume îndrăcită, ca cea de azi, prezența activă a preotului trebuie să se facă simțită cu fiecare prilej. El are puțința — de la Dumnezeu o are! — de-a converti prăpăstioasele povârnișuri ale păcatului în culmi de lumină taborică. Toți cei buni din astă lume îi sprijinesc eforturile taumatrice Obștea cerească — cu atât mai vârtos.

Intervine însă și aici un ipotetic «dacă»... Dacă preotul ascultă de Dumnezeu mai mult de cât de oameni... Dacă preotul consimte cu stilul de viață suprafirească îmbiat oamenilor de dumnezeescul Fiu intrupat... Dacă recapitulează în strădaniile lui de fiecare clipă neprihănitul traiu omenesc al Mântuitorului: dacă veghează și zidește.

Veghea preotului covârșește trezvia credinciosului. Acesta din urmă trebuie să grijească să nu cadă. Preotul grijește și de sine și de alții să nu alunece de la trăirea în credință. Credinciosul e mădular al Trupului lui Hristos. Preotul e mădular și paznic al mădulelor Trupului. Mulți cad fără vina lui. Dar iarăși mulți pot fi cruțați de primejdiiile căderii prin grija lui.

Veghea preotului e veghe ziditoare. Nu ia seama numai la «cărămida» care s'a desprins din «zidirea Bisericii» ci — consolidând-o pe aceasta cu tencuiala darurilor cerești — așază alte cărămizi alăturate de celelalte, bine știind că zidirea Trupului lui Hristos nu se va isprăvi de cât la sfârșitul

veacurilor. Hristos-Judecătorul îi va pune «cruce». Căci dacă toți oamenii au fost chemați la credință, apoi e prea adevărat că mulți mai sunt dintr'acea încă cari n'au intrat în staulul Evangheliei.

Ruga necurmată să ne fie armă de nebiruit întru «întrunirea tuturor»... Rugăciunea întărește voia și îndulcește inima. Rugăciunea e pâlă prin care comunicăm cu Cerul: noi îi destăinuim vrerile noastre, iar el ne împărtășește puterile sale pentru propovăduirea fără preget a adevărului.

Importante armuri sufletești: Credința și Increderea

de Dr. Gh. Preda

Viața poate fi privită ca o călătorie pe mare întreprinsă cu barca. Din cauza valurilor ne găsim de multe ori incomozi în barcă; suportăm însă totul cu resemnare pentru a ajunge la portul fericirii eterne.

Nelinistea, nesiguranța, suspectarea, instabilitatea vremurilor de astăzi apasă destul de greu pe sufletul nostru și fac ca unii să treacă prin stări de descurajare, disperare, depresiune, etc.

Cu toții — dar mai ales cei slabi sufletește, — găsim pavăză în zălele sufletului nostru, adică în credința divină și încrederea în noi, neam și conducători.

Credința este — precum știm — acel sentiment intim întemeiat pe convingerea ce ne-o facem sau ne-o aduc alții asupra unor fenomene supranaturale.

Cea mai puternică și mai absolută credință din sufletul omului este cea religioasă.

Sentimentul religios poate fi considerat ca interpretarea multor mistere ce învălesc viața noastră și care nu sunt și nu vor fi niciodată lămurite complet prin mijloace sau investigații științifice.

Dela începutul omenirii, ființa omenescă și-a pus mereu întrebările: Cine a creiat lumea pământescă cu bogățiile și frumusețile ei? Cine a creiat omul cu gândirea și conștiința lui? Cine a creiat milioanele de lumi din spațiu, care se învârtesc unele în jurul altora fără să se ciocnească, fără să se îndepărteze de limita ce le-a fost indicată?

Observând pe deoparte aceste puteri din natură bine pregătite, coordonate și conduse, iar pe de altă parte rămânând neîndestulat cu explicațiile științifice (prin legile fizico-chimice), omul își îndreaptă mintea spre autorul acestor opere, spre forța forțelor și cauza cauzelor, adică spre Dumnezeu.

Cartea ne va desluși tainele acestui adevăr, iar meditația asiduă le va adânci.

Să nu le nesocotim de dragul «gunoaielor» (Filipeni 3, 8) înțelepciunii veacului acestuia. Să ne păgubim de toate cele ale veacului de-acum ca să-L câștigăm pe Hristos — și prin noi să-L câștige și alții.

Mai sunt atâtea de făcut până vom putea spune în aplauzele îngerilor: *iată, toate au fost reasezate în Hristos.* Și nimeni — dar absolut nimeni — nu ne poate suplini în menirea de-a zidi o lume curată ca ochii sfinților.

Dr. GRIGORIE T. MARCU

la minte va întreba creatorul: de ce m'ai făcut așa cum sunt și care este rolul ce-l joc în lume?

În credința că Dumnezeu este alături de omul bun, acest om mărginit va spera că în mizeria sa Dumnezeu nu-l poate părăsi, căci bunătatea cerească trebuie să aibă grijă de cea omenească.

Față de puterea suverană dumnezeiască, sentimentul religios poate avea mai multe game. Una poate fi în tonul fricii, cu stările de teamă, venerație, respect; alta în tonul gingășiei, cu dragoste, adorație, extaz etc.; alta în acel al umilirei, cauzat prin imperfecțiunea și slăbiciunea noastră față de perfecțiunea și forța divină.

Pe fiecare zi se măresc în prezent numărul credincioșilor și odată cu acest număr se evidențiază și toate gamele sentimentului religios.

Ar fi o greșală de neiertat să punem pe seama divinității greutatea vremurilor de astăzi. Timpurile grele sunt cauzate de oameni și pot avea cel mult o proveniență în spiritul rău. Într-o lucrare a scriitorului englez Wells, găsim un dialog pe care autorul îl închipue să aibă loc între Dumnezeu și oameni. Oamenii se plâng lui Dumnezeu că viața este plină de suferințe, excесе, rășboaie, etc. Dumnezeu le răspunde: dacă aceste rele nu vă plac, nu le faceți.

În simplitatea lui, acest dialog imaginar este foarte instructiv. Îndepărtarea conștiinței (prin sofisme) sau inconștientă de credința religioasă, complăcerea unei vieți necreștinești fără respect și demnitate față de Dumnezeu, de noi înșine și de neam, au înlesnit înmulțirea relelor actuale.

Totuși aceste rele și suferințe aduc pare că în prezent o trezire a sufletului nostru.

Astăzi vrem să pătrundem în profunzimea vieții și să știm ceea ce este util și esențial. Vrem să trăim în adevăr și dreptate. Omul obosit de minciună, convențiuni și forme sociale ce s'au substituit realității, se arată setos de adevăruri pe care nimic nu le acopere sau le deformează. Astăzi acest om caută să vadă fără intermediari adevărurile creștinismului și să se asocieze lui.

Știm că conștiința creștină s'a ridicat contra noțiunii fatalismului. Această conștiință susține că Dumnezeu nu lucrează independent de om nici pe deasupra lui, ci prin el. Cunoaștem de altfel proverbul popular: «Ajută-te pentru ca Dumnezeu să te ajute», și acest fapt ne conduce spre celaltă armură sufletească, spre încredere.

Increderea este sentimentul intim al siguranței actelor noastre sau ale altora. Ea privește tot atât individul cât și colectivitatea. Nu trebuie să confundăm omul ce are încredere în el cu încrezutul. Cel dintâi are un sentiment normal, ieșit din reala și justă înțelegere a necesităților corporale și sufletești, din armonioasă conlucrare a facultăților mintale, precum

și din bunul raport dintre acestea din urmă și aptitudinile spirituale, pe când cel de al doilea se arată îmbătat de o încredere fără margini, necorespunzătoare realității, dezarmonizat în facultățile sufletești.

Increderea în sine se bazează pe modestie și mândrie. Modestia impune cunoașterea limitei forțelor individului și aceea a defectelor lui, iar mândria îi aduce un viu interes asupra valorii și drepturilor sale.

Increzul se arată grozav dintr'un amor propriu exagerat și bolnăvicios, și-și bazează acțiunile pe aroganță și vanitate.

Increderea în sine face pe om întreprinzător și aduce după ea: curajul fizic cu înflăcărarea voinței asupra instinctelor lui; încrederea în sine, adică curajul moral și intelectual cu demnitatea și neșovăirea în idei și hotărâri; curajul calm de a rezista neplăcerilor fără a se lăsa abătut; curajul pasiv, în sensul de a suporta fără revoltă greutățile vieții.

Acel ce se încrede în sine nu trebuie să uite negreșit principiile ce stau la baza acestei încrederi, căci chiar exagerarea elementelor ce compun încrederea poate aduce defecte (obraznă, încăpățănarea, slăbiciunea, etc.) cu acțiuni opuse acelor ce se așteaptă de la adevărata încredere în sine.

Increderea în neam este încă o armură de care nu se poate lipsi sufletul omenesc. Ea se creiază prin cunoașterea împrejurărilor care au evidențiat vrednicia acestui neam.

Știind cum moștenirile care constituiesc etnicul nostru, adică ființa noastră proprie, sădesc în noi o admirație și recunoștință față de generațiile trecute, față de biruința greutăților și de sacrificiul depus, dar în același timp ne dau și sentimentul încrederii în mândria, ambiția și onoarea de a conserva complet aceste moșteniri, transmitându-le urmașilor cu demnitatea cu care ne-au fost transmise nouă.

O încredere în noi și în neam asigură succesul acțiunilor noastre prezente și viitoare pentru binele nostru și al neamului. Nu mai puțin contribuie la acest succes încrederea în conducătorii aleși sau numiți, care știu prin calitățile și faptele lor să inspire și să mențină în sufletul conducătorilor această încredere.

Dacă omul nou (care se cere astăzi) înseamnă o renaștere a lui în bune virtuți, cu încrederea în sine și virtuțile neamului, nu mai puțin omul nou înseamnă și o reînnoire la credința în Dumnezeu și în Domnul nostru Iisus Hristos.

Pentru o bună activitate în viață, omul trebuie să stabilească pentru el ceia ce reprezintă valoarea supremă, sfârșitul și sensul vieții.

El nu le va putea găsi în lumea naturală și socială ce-l înconjură, căci el este acel ce comunică acestei lumi valoarea, sfârșitul și sensul vieții sale. El o poate găsi în creștinism. Creștinismul ne învață care este isvorul suprem și etern. El ridică pe om deasupra mediului înconjurător, dându-i posibilitatea de a modifica, ameliora, transfigura, realizând în acest mediu suprema valoare.

Este posibil ca realizarea creștinismului, a adevărurilor și comăndamentelor Domnului nostru Iisus Hristos să pară unora o sarcină grea.

Creștinismul ne arată însă că dacă această realizare completă pare imposibilă pentru om, ea este posibilă pentru Dumnezeu. Și acel ce crede în Iisus Hristos, știe că Iisus este cu el și că deci omul credincios este chemat să realizeze în viață adevărurile creștine, cu Iisus Hristos, Mântuitorul său.

Precum am spus mai sus, Dumnezeu lucrează prin om, prin partea sa launtrică. Raporturile dintre Dumnezeu și om sunt deci spirituale, li-

bere, intime, prin diferență de acele dintre om și natură sau societate, care sunt materiale și externe. Acestea din urmă constrâng individul, pe când Dumnezeu lucrând în profunzimea conștiinței omenești, îi dă numai forța interioară care-l luminează.

Cu încredere în noi și în neam să rugăm pe bunul Dumnezeu pentru ca în anul care vine să ne lumi-

neze și să reguleze voința noastră, ducându-ne pe calea cea bună și prin acțiuni folositoare nouă și neamului, să înălțăm spectacolul dureres al vieții din anul prin care am trecut.

Să-i mulțumim apoi că ne-a fost îngăduit să vedem clar adevărata Lui operă, aducându-ne convingerea de săvârșită asupra ordinei și dreptății cu care guvernează întreaga lume.

Anul 1940

(=) Invăzări și tulburări sânt semnele anului de care ne despărțim.

Nu ni-a dat, anul 1940, buna pace, în care, alături de micile țări, nedoritoare de războire, să ne apărăm „sărăcia și nevoile și neamul”.

Războiul

În toamna anului 1939 se terminase crâncenul război din Polonia ca, pe la sfârșitul acelui an, să izbucnească războiul finlandez-ros, purtat atât de eroic de un minuscul și religios popor dela nordul Europei împotriva unui uriaș, dela răsărit, ai cărui conducători n'au avut, dela începutul stăpânirii lor, nici o urmă de orientare creștinească în mijlocul poporului cu reputație universală de pravoslavnic; ci, dimpotrivă, au mers și merg, implacabil, pe căile vrăjmașe crucii lui Hristos.

Primele luni ale anului 1940, cu frigul lor năpraznic, au adus pacea între cei doi beligeranți; — dar abea se desprăvărează, și un nou război se deslănțuiește, când trupe germane ocupă Danemarca, pornind către Norvegia, încurajată și sprijinită de trupe engleze și franceze.

Ziua de 10 Mai este legată de intrarea armatelor germane în Belgia, Olanda, Luxemburg. Sub cuvânt că Anglia și Franța erau gata să năvălească asupra Germaniei prin teritoriile ocupate de armatele Reichului au prevenit năvala și, în câteva săptămâni, intră biruitoare în Franța.

În 10 Iunie Italia lui Mussolini se declară alături de Germania lui Hitler, ear în Iunie Franța, învinsă, cere pace.

Aliații ei, Marea Britanie, rămasă singură, cu coloniile ei, continuă războiul împotriva Germaniei și Italiei, cu ajutor material din partea Statelor Unite. Luptele sânt cele mai cumplite câte s'au dat în istoria lumii din toate timpurile.

Luna lui Noemvrie e marcată prin intrarea în război a Greciei, care a refuzat italienilor cedarea unor locuri necesare intereselor de război italiene.

Nu sântem scutiți

Anul, care a suprimat din harta Europei câteva țări, n'a cruțat nici soarta țării noastre românești, sfâșiind dintr'însa a treia parte; astfel că aproape cinci milioane de români s'au găsit astăzi, din nou, sub stăpânirile străine.

În 28 Iunie guvernul sovietelor cere guvernului român evacuarea, în patru zile, a Basarabiei și Bucovinei de nord.

Cine ar putea să zugrăvească jalea, și durerea, și mizeria miilor de români pribegi, și necazurile și prigonirile celor trei milioane de români basarabeni de sub bolșevici!

Năpasta dela răsărit este încoronată, în 30 August, la Viena, când 11 județe ale Ardealului de nord sânt osândite să se împărțescă de sălbatică guvernare feudală dela Budapesta.

În 14 zile, actul brutal, săvârșit la Viena, s'a înfăptuit, ear ororile și bestialitățile ocupanților, comise, în apărarea și păstrarea latifundurilor nobilitare, în contra românilor nearmați și alungați cu miile din căminul lor de săraci sau bogați, formează, pentru totdeauna, pecetea de rușine pe fruntea vecinilor dela vest.

Între cei expulsați din Ardeal ocupat se găsește și episcopul nostru P. S. Sa Nicolae al Orăzii, — închis, spre „cinstea” autorităților maghiare, într'un tren de marfă.

Nelegiuirile vrăjmașilor noștri vor fi îndemn pentru românii de pretutindeni, ca

să lupte, dărz și neînfricat, până în ziua când vom prăznuî, cât mai curând, înfrățirea cea mare cu toți frații înstrăinați.

Alt regim

Regimul statului național-legionar, condus de providențialul general Ion Antonescu, — nu mai puțin înțelepciunea șefilor de stat, ai puternicelor împărății care ne garantează existența țării, — ni-au înălțat spiritele cu îndreptățite nădejdi pentru viitorul celor ce „au fost poarta creștinătății în contra necredincioșilor și hotar de civilizație în contra cutropitorilor”.

Învățăturile sfintei biserici stau la temelile statului român de astăzi cu mult mai adânc, decât în apropiatul nostru trecut. Conducătorul statului, generalul Antonescu, în momentele de grea cumpănă ale națiunii române, cheamă Biserica în ajutor, în convingerea că ea poate contribui în cea mai mare măsură la înălțarea neamului.

Străduințele ocărmuirii național-legionare au să fie astfel cu atât mai vădit sprijinite de preoți și de toți filii lumini, datori totdeauna să-și aducă întreg concursul celor ce muncesc, în virtutea iubirii creștine, pentru cucerirea și cinstirea românilor.

Impresia obștească, în țara Ardealului, este că nesdruncinate baze se așează vieții naționale, plămădite în viforul veacurilor, și că, sub noua, tumultuoasă și răscolitoasă generație, drepturile bătăliei române se vor afirma în deplinătatea lor; — ear noi, câți mai sântem, cei înălbiți de vremuri și nevoi, vom putea repeta cuvântul lui Simeon, omul drept și temător de Dumnezeu:

„Acum slobozește pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău în pace!” (Luca 2, 29).

Episcopia Timișoarei

Noua episcopie ortodoxă română a Timișoarei și-a inaugurat activitatea, în sediul său, la 1 April 1940, sub conducerea P. S. Sale episcopului Nicolae al Orăzii, ca episcop locțiitor al Timișoarei.

Păr. consilier I. Imbroane, la acest prilej pomenește numele celor care au bine meritat ca această episcopie să poată lua ființă. Sfinția Sa a zis:

„I. P. S. nostru mitropolit Nicolae, prin munca, priceperea și energia sa, ni-a dat Episcopia Timișoarei, ca păstrător fidel al testamentului Marelui Șaguna”.

Atitudinea I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae al Ardealului, în această chestiune, s'a arătat în amănunte și documentat în coloanele foii noastre.

La Dumineca Tomii, noua episcopie și-a ținut întâia adunare eparhială, sub președinția episcopului locțiitor.

După 20 de ani

Praznicul Rusaliilor din acest an, când s'au împlinit 20 de ani de arhipăstorie a I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae, a dat ocazie fiilor duhovnicești ai mitropoliei, precum și celorlalți români ortodocși din toată țara, să sublinieze, printr'o demnă sărbătorire, împlinirea celor două decenii de binecuvântată păstorie a înaltului Chiriarh.

Potrivit împrejurărilor vremii, — și la dorința celui sărbătorit, — festivitățile s'au mărginit la serviciul religios ținut a doua zi de Rusalii în catedrala mitropolitană, când s'a predat I. P. S. Sale un mare volum omagial, cu o cuvântare rostită de P. S. episcop Nicolae al Clujului, la care a răspuns sărbătoritul.

Ziarul nostru a publicat, la această sărbătorire, un număr festiv; ear coloanele ziarelor, din întreaga țară, au încrestat, în aprecieri călduroase, activitatea bisericească, națională și culturală desfășurată de mitropolitul dela Sibiu.

La recepția dela reședința mitropoliei, tană și-au rostit urările de bine cei mai distinși reprezentanți ai autorităților noastre bisericești, civile și militare.

6 Septemvrie

Ziua de 6 Septemvrie este împreunată cu evenimentul abdicării Regelui Carol II în favoarea moștenitorului de tron, a Mariei Sale Marelui Voevod de Alba-Iulia Mihai, care în aceeași zi depune jurământul în fața Președintelui consiliului de miniștri, a I. P. S. Sale patriarhului Nicodim și a primului Președinte al Curții de casație.

Majestatea Sa Elena se înapoiază în țară, pentru a sta cu sfatul Său înțelept alături de augustul Său Fiu.

Tinerul Rege Mihai I, este întâmpinat cu cele mai bune nădejdi și cu rugăciuni calde ca Dumnezeu să-l ajute să realizeze o strălucită și glorioasă domnie în cadrul aspirațiilor naționale ale neamului.

Încercare

În noaptea de 10 Noemvrie, cutremurul abătut asupra țării, cu deobire în România veche și în capitală, a făcut, în câteva clipe, un dezastru cum de mult nu s'a pomenit. Câteva sute de oameni și-au găsit moartea îngrozitoare sub dărâmurile clădirilor. Orașe și sate, în vechiul regat, s'au schimbat în ruine...

Ce putea să fie alta, decât o încercare, trimisă de Sus, în fața greșelilor și păcatelor celor ce s'au prea depărtat de Dumnezeu și de poruncile Sale.

Ura învierșunată pentru alții, dragostea pătimășă pentru sine, prigonirile și alte nelegiuiri și răutăți, nu dovedesc alt ceva decât nesocotirea îndrăzneală a învătăturii creștine și răsplătirea acestei nesocotiri.

Dacă răsplătirea a fost, din cale afară, grea, bunul creștin și român își păstrează tăria și cumpătul sufletesc, ear pe cei suferinzi și nenorociți îi ajută, îi încurajează și-i primește cu frățescă iubire în locurile care au fost scutite pe ruină.

La Sibiu

Cel mai potrivit oraș ardelenesc, pentru adăpostirea Universității Ferdinand I dela Cluj, era Sibiu. Astfel guvernul a hotărât ca facultățile de medicină, litere și dreptul ale universității clujene să-și ia sediul în centrul național al ardelenilor. Sibiu a primit, cu profundă dragoste, să adăpostească universitatea pribeagă ardelenă, dorindu-i să obțină cele mai splendide rezultate în munca sa națională, culturală și creștinească.

La solemnitatea deschiderii noului an universitar, în 20 Noemvrie, Sibiu a fost onorat de prezența dlui general Ion Antonescu și a dlui Horia Sima vicepreședintele consiliului de miniștri.

Importanța actului inaugurării cursurilor universitare a fost subliniată în câteva magistrale discursuri rostită de: I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae, dl general Antonescu, dl rector Sextil Pușcariu, dl ministru Brăileanu ș. a.

„Astra”

În adunarea generală a vechii Asociațiunii, întrunită în vremuri de jale, la 24 Noemvrie în Sibiu, la sediul său, vicepreședintele „Astrei”, dl Gh. Preda schițează, în cuvântul său de deschidere a congresului, misiunea așezământului cultural în clipele actuale istorice. Cu aprobări anonime și cu vtile manifestări ale asistenței este primit cuvântul ținut de I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae, care, în numele Bisericii, face mărturisirea „de a sta neclintit cu rugăciunile noastre și ale întregii preoții pe lângă aspirațiile integrale ale neamului nostru”.

Membrii adunării, după terminarea ședinței, au plecat însuflețiți de credința nesguduită în biruința finală a dreptății românești și a reîntregirii neamului într'un viitor cât mai apropiat.

In pragul unui an nou

Ce sumbră e fața lumii acum când un an nou bate la poarta vieții noastre!... Războiul, cu întregul său cortegiu de suferințe, apasă greu nu numai asupra vieții popoarelor beligerante, ci și asupra celor neangajate încă în hora de foc a morții. Trăim o pace înarmată, stând gata de luptă la hotare, spre a nu fi surprinși nepregătiți ca sub regimul trecut. Străbatem vremuri de neliniște, în care lumea suferă de psihoza războiului, iar teama de necunoscutul zilei de mâine ne umple sufletul de îngrijorări; vremuri atât de grele și de răsturnări așa de grave în configurația geografică a bătrânului continent, încât la un moment dat ni se părea, că ne prăbușim cu totul; vremuri învolburate și înviforate, în care omenirea este așa de îndârjit încleștată în război, încât nu acceptă nici măcar un armistițiu de câteva zile, spre a primi pe Prunculus, care aduce pacea cea adevărată în lume. Iată aspectul întunecat al vremurilor actuale!...

În acest vremuri de atmosferă și de ritm apocaliptic, momentul unui început de an nou trebuie să aibă un ecou adânc și o semnificație deosebită în sufletele oamenilor. Ca un drumet obosit, fiecare ins trebuie să se oprească o clipă: să privească înapoi la drumul făcut și să-și improspăteze puterile, spre a putea croi drum mai sănătos și mai trainic pe crestele necunoscute ale viitorului. Trebuie să înțelegem cu toții, măcar acum, că sărbătoarea Anului nou nu-i o simplă zi de iarnă ca toate celelalte, nici numai un prilej de lăfăire și îmbuibare, de somn nesfârșit și de nepotolită exuberanță, în care nici o tulburare interioară nu ne frământă și nici un sbucium nu ne agită. Anul nou nu trebuie să fie numai un decor, numai un cadru exterior; dimpotrivă, trebuie să-l simțim în adâncul ființei noastre, el trebuie să fie în noi înșine. Altfel, anul nu-i nou, căci — fizic — anii nu se deosebesc, ci numai se înmulțesc; ei pot fi noi numai prin conținutul de spiritualitate înnoită, cu care noi oamenii suntem datori să-i umplem. De aceea Anul nou trebuie să fie un prilej de interiorizare a împrejurărilor prin care trecem. Mai mult decât altădată, suntem datori să cugetăm și să pătrundem miezul realităților. Am zis că-i nevoie de interiorizare, printr-o viitorul nu răsare din afară, ci se zămislește înăuntrul nostru. Viitorul este în noi înșine, este în mâinile noastre!

Comunicat

Față de evenimentele produse în viața neamului românesc în lunile din urmă, Sfântul Sinod a dat credincioșilor, în ziua de 3 Decembrie, un comunicat, de îndrumare și povăț, semnat de toți membrii Sfântului Sinod.

Credincioșii sânt îndemnați la înfrățire, la pace, la uitarea desbinărilor și patimilor din trecut, la ordine și disciplină, ascultare și supunere la legi; ear dela preoțime se cere să stea cu toată râvna în slujba lui Hristos și a Evangheliei, propovăduind cu însuflețire voia Lui.

Cei ce s'au dus...

Anul 1940 înregistrează, în lista morților săi, dispariții extrem de dureroase.

Am pierdut luptători, fruntași și neîntrecați, pentru știința și cultura românească.

Ni s'au dus puteri de muncă, de credință și de jertfă, pregătitori și întăritori de suflete, — ca de acolo, din țările albastre, să ocrotească năzuințele de progres necurmat și de întărire ale neamului în noua rândueală creștină și națională ce s'a înscăunat în fruntea statului de sub domnia tinărului și bunului Suveran, M. S. Regele Mihai I, și sub conducerea unui încercat general și viteaz ostaș, ajutat de sfetnicii cei mai chemați ai generației tinere.

Cu aceste gânduri în inimă, să ne întoarcem privirile înapoi la drumul făcut până acum! Făcând aceasta, constatăm cu durere că bilanțul vieții noastre e din cele mai deficitare și mai triste. Într'adevăr, după aproape două milenii, omenirea a înțeles prea puțin din ultimul mister al Nașterii Domnului! Pe măsură ce ne-am depărtat de timpul minunii din Betleemul Iudeii, înțelegerea noastră față de semnul venirii în lume a Mântuitorului a devenit tot mai întunecată și făgașul vieții noastre tot mai deviat dela linia adevărată creștină. În lăntuții prometeic în cătușele pozitivismului exagerat și ale materialismului celui mai cras, ne-am depărtat de Viața cea adevărată și am murit sufletește, ducând numai o viață negativ-sensitivă, ca animalele; am fugit de Lumina cea adevărată și ne-am rostogolit în întunericul necunoștinței, ne-am opus revelațiunii cerești și n'am văzut asfel lumina cea adevărată. Omenirea n'a răspuns la chemările lui Hristos și de aceea trista înfățișare a realităților contemporane. Materialismul a tocit sensibilitatea față de adierile harului divin și a ucis în noi aderența la sensurile înalte ale vieții. Încercări în lanțurile unor preocupări curat pământești, privirile noastre n'au mai tins spre înălțimi, ci spre cele josnice. Reacțiunea dărză împotriva religiei celei adevărate, năzuința de emancipare a omului de sub tutela transcendentului creștin, cufundarea totală în cadrele imanentului, — aceasta-i obârșia spirituală a omului modern. Intensitatea eroismului creștin a scăzut vertiginos, iar sublimul concepției creștine despre lume și viață a fost neglijat. Această atitudine a legat spiritul uman de sfera strămtă a pământescului și l-a scos de sub cupola măreață a harului dumnezeesc, întunecându-i astfel perspectiva sublimă a eternității. Ea a născut conflictul dintre Dumnezeu și om, fuga nebună a omului de sublimul doctrinei creștine și a promovat antropocentrismul care a făcut din om centrul Universului și al preocupărilor vieții. Așa se explică tendința nebună a omului modern de a se „îndumnezei” pe sine însuși, punându-se în locul lui Dumnezeu.

Duși de valul unor astfel de preocupări, n'am știut să reținem aievea evenimentele pe care ni le evocă praznicile unui an și n'am fost străbătuți în de ajuns de fiorul sărbătorilor creștine. Ne-am crezut prea savanți și prea emancipați, ca să ne mai putem apleca inima la glasul chemărilor imbiat de praznicele creștine. N'am știut să desprindem tâlcul greu și cutremurător al sărbătorilor, care sunt o veșnică chemare spre ceruri. Temeiurile sensului creștin al vieții s'au prăbușit sub atacul furios al păgânismului omului modern. Și astfel, omul veacului al 20 lea a pierdut, în mare parte, sensul vieții celei adevărate.

Dar sufletul omului uman nu se poate lipsi — fără consecințe catastrofale — de perspectiva transcendentului. Dovadă chinuitoarea suspensie în care se află atâția azi, formidabila decepție a omului modern, prăvălirea dureroasă în hăul desnădejzii și iremediabila nostalgie după cele cerești.

Remediul? — Revenirea la teocentrismul creștin, punând pe Dumnezeu în centrul preocupărilor noastre!

În noi oamenii, mai este totuși o zonă mai pură, o regiune nedevastată și neviciată de răcirile veacului acestuia aceasta-i chinuită de nostalgia paradisului. Pe aceasta s'o promovăm și s'o îndreptăm radical spre Dumnezeu!

Cine nu se simte neliniștit în ziua de Anul nou, cine nu-i animat de dorința de mai sus, cine nu-i învăluit de grija de a deveni altul, acela nu trăiește cu adevărat momentul unui început de an nou. De aceea, fiecare din noi

trebuie să ne întrebăm: suntem câtuș de puțin așa cum ne vrăa Hristos? Am contribuit cu ceva, prin munca noastră, la ridicarea României noi? Chinuți de aceste întrebări, să ne hotărâm a ne transforma și a ne converti din temelie!

Cu aceste hotărâri în suflet, să nu uităm că singura putere de a deveni om nou și desăvârșit vine numai dela Domnul Hristos. De aceea, îndreaptă-ți gândul către El, iubite creștine, și urmează-I calea! Apropie-te cât mai mult de Dânsul, căci creștinismul singur dă un sens vieții; creștinismul nu este numai dragoste de viață, dinamism și întinerire umană, ci și orientare sigură pentru viitor. De aceea să ne întoarcem din haos la lumină, să purcedem la încreștinarea vieții noastre!

Să ne învățăm, să ne deprindem a vedea în Scripturi, să descifrăm sensul vremii!... S'au petrecut la noi atâtea evenimente (ciuntiri de granițe, producție minoră, cutremure violente), care au avut rostul de a ne scutura din buimăceala păcatului și a ne îndemna la o viață nouă. Să știm a ne folosi de aceste ceasuri rare, să le urmăm chemările, încercând să desprindem sensuri cât mai adânci din ineputizabila profunzime a învățăturii Mântuitorului. În toate împrejurările și acțiunile noastre, să lucrăm așa cum ar fi lucrat însuși Domnul Hristos în locul nostru!

Astăzi mai mult decât oricând, trebuie să urmăm chemarea sf. Apostol Pavel, adresată odinioară Efesenilor: «Ca fiii ai luminii să umblați... răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt» (Efes. V, 8, 16). Mai ales creștinul este dator să lupte împotriva răului, spre a transforma vremurile grele în vremuri bune, glorioase și luminoase, răscumpărând — puțin câte puțin — zilele rele și transformându-le în bune, trecându-le în împărăția creștină a luminii și a desăvârșirii.

Numai în felul acesta vor prinde înfrunțare durabilă vremurile noi, sub răsăritul cărora începe anul 1941.

Dr. Corneliu I. Sârbu

Pastorale arhieresti

La praznicul Nașterii Domnului, anul 1940, Prea Sfinții episcopi din mitropolia noastră s'au îndreptat, ca în fiecare an, către fiii lor sufletești, trimițându-le, pe lângă arhieresti binecuvântări, mângăere, îndemn și povăț, cu nădejdi de mai bine și cu dorința ca sărbătoarea de acum — a Crăciunului, a Anului nou și a Botezului Domnului, — să fie petrecută cu sănătate, în căință, în reculegere și rugăciune. Câteva pasagii, din aceste pastorale, le redăm și în paginile ziarului nostru.

Din Cartea pastorală a P. S. Sale episcopului Nicolae al Orăzii, astăzi cu reședința în Beiuș, reținem părțile următoare:

...În anul acesta lumea întreagă, cuprinsă de flăcările războiului, dar îndeosebi neamul și țara noastră, prăznuiește Nașterea Domnului în mare strâmtorare și în mare necaz. Zeci de mii de Români părăsindu-și vatra caldă părintească și familiară s'au refugiat, din pământul străbun cutropit de dușmani, în țara rămasă liberă, iar alte zeci de mii, cari au rămas acolo pe loc, așteptând și nădăjduind în taina sufletului lor vremuri mai bune, au fost scoși de jandarmi, prin surprindere, din casele lor și din toată agoniseala vieții lor și după ce au fost batjocoriți, umiliți și înspăimântați în temnițe, cu împușcarea, au fost duși între baionete, în vagoane de vite, până la graniță și aruncați numai cu hainele de pe ei dincolo de ea, fără nici un simț de omenie și de rușine. Așa au fost scoși toți Românii fruntași din orașele Ardealului ocupat. Așa am fost scos și eu, episcopul Vostru, din reședința episcopescă dela Oradea, și, după ce am stat în temniță, am fost dus la graniță, în

noaptea de 4 spre 5 Octomvrie, și acolo — în fruntea a peste trei sute din cei mai de seamă Români ai orașului Oradea: doctori, адвоци, directori de bănci, profesori, preoți, învățători, funcționari și negustori cu familiile lor — am fost dat peste hotar. După scoaterea noastră — care a fost semnul începerii prigoanei — au fost alungați cu miile și țărani noștri din satele și de pe moșurile lor.

Țara întreagă este plină astăzi de acești refugiați și expulzați nefericiți, cari în cea mai mare parte a lor abia au unde să-și plece capul. Eu, în numele lor mă îndrept astăzi cu cuvântul meu către Voi, cei din eparhia Orăzii și în numele lor voiesc să Vă vorbesc, la acest praznic mare și sfânt. O! dacă aș putea înmuia cuvințele mele în pământul durerii și al amărăciunii lor, ca să Vă pot face astfel să înțelegeți și să simțiți deplin, tot ceea ce voiesc să Vă spun și să Vă pun la inimă...

Nu numai față de refugiați și expulzați avem noi datorii mari de împlinit, ci și față de frații noștri, cari gem și suspină astăzi dincolo de hotare. Întâia noastră datorie este cea creștinească, de a ne ruga în fiecare zi Dumnezeu părinților noștri, cerându-I să-i ocrotească cu puterea Sa cea dumnezeiască, să-i întărească în credința străbună și în răbdare, păzindu-i de orice cadere; să le însuflească nădejile lor firești într'un viitor mai bun, care iarăși va veni, și să le încâlzească iubirea lor creștinească și românească, făcându-i să fie toți un trup și un suflet. A doua datorie este cea românească, de a pregăti aici, în țara liberă, — prin cinstea și munca noastră încordată, prin strângerea rândurilor tuturor Românilor și prin înțelepciunea răbdătoare a conducătorilor noștri — ceasul cel mare și sfânt, ceasul de noi toți fierbinte dorit și cu jurământ făgăduit, al desrobirii fraților și al reîntregirii hotarelor. —

Pastorală. P. S. Sale episcopului Nicolae al eparhiei Orăzii și episcop locuitor al Timișoarei, se îndreaptă și către clerul și poporul din această eparhie.

P. S. Sa episcopul Andrei al Ardealului spune în scrisoarea pastorală:

... După durerea sfâșierii hotarelor țării și în mijlocul sguduiriilor sufletești, neamul nostru a avut parte în ultimele luni și de niște semne cerești, care prevestesc înseninarea cerului pentru noi. Înțeleg prin aceste semne cerești urcarea pe tron a tinărului nostru Rege Mihai I, purtătorul celui mai glorios nume din istoria noastră, și așezarea la cârmă țării a unei conduceri însetată după cinste și dreptate.

Avem în fruntea țării un Rege tinăr, simbol al nădejilor de mai bine, ocrotit de inima unei Mame credincioase, cu sufletul călit în suferințe.

Avem la conducerea Statului un ostaș plin de cinste și vitejie, care și-a început greaua sarcină de a cârmui țara în aceste vremuri turburi, ingenunchind în fața altarului. El se sprijină pe mișcarea de învoire sufletească, însuflețită de un crez profund creștinesc și pilduitoare în fapte de îndurare față de aproapele. Această conducere vrea numai binele țării și nu urmărește decât ridicarea sufletelor sdrobite, și zidirea prin muncă și jertfă a unei Români mai frumoase și mai fericite decât aceea ale cărei hotare s'au năruit pe o clipă din vina păcatelor noastre.

Dumnezeu își întoarce fața spre ceice își îndreaptă privirea către El.

Toate încercările prin care am trecut, și prin care se poate să mai trecem, să le primim cu răbdare, știind că ele vin dela Dumnezeu cu scopul de a ne face mai buni și a ne atrage la El. Întristarea noastră să fie, după voința lui Dumnezeu, spre pocăință, prin care să ajungem la mântuire, fără vreo pagubă pentru suflet, și nu întristarea lipsită de nădejde a celor necredincioși, care pricinuesc moartea sufletului, fără mângăere. «În foc se lămurește aurul». În

focul încercărilor se lămurește credința și răbdarea creștină, fiindcă numai «cine rabdă până în stârșit, acela se va mântui». (Mat. 24 v. 13).

Vă îndemn, acum mai mult ca oricând, ca prin fapte de milostenie să încălziți iubirea voastră față de aproapele. Să iertați și să răbdați unii altora scaderile, căci numai astfel veți netezi calea păcii. Fiul lui Dumnezeu vine din nou ca să ne aducă pace în suflete. Să-l stăm și noi în ajutor.

P. S. Sa episcopul Vasile al eparhiei Caransebeșului adresează credincioșilor cuvintele următoare:

„...Fără să ne înarmăm sufletele cu minunatele arme ale smereniei și ale supunerii, fără cărțile, fața de voia Părintelui ceresc, puse nouă la îndemână de Mântuitorul Iisus Hristos prin pilda Sa, cine din noi, iubindu-și neamul și țara, va putea purta cu bărbătească vrednicie năprasnica lovitură ce ni s'a dat prin sfârșirea trupului fărăi, cu alătea și nemăsurat de grele jertfe întregit?

Avem în fruntea Țării un Rege tinăr, crescut în duhul iubirii de neam și de țară, înzestrat de bunul Dumnezeu cu alese însușiri, care ne îndreptățesc toate nădejtile de bine și înălțare pentru țara noastră în viitor. Iar la cârma treburilor obștești stă un soldat viteaz și un patriot încercat, care este Conducătorul Statului nostru național-legionar.

Să înconjurăm deci, cu toții, pe tânărul nostru Rege Mihai I-ul, cu toată iubirea noastră, împlinind în rugăciunile noastre zilnice către Atotputernicul smerita cerere, ca Dumnezeu părinților noștri să-l hărăzească îndelungată și glorioasă domnie, în timpul căreia să putem avea fericirea de a ne vedea iarăși întregiți neamul și pământul scump al țării.

Pe de altă parte să luăm hotărârea, ca în viața noastră de fiecare zi și fiecare la locul ce i-a fost sortit să ocupe înălțuntru vieții obștești, să ne facem datoria, deplin și cu toată omenia, ca astfel, noua conducere a Statului nostru legionar, în frunte cu Domnul General Ion Antonescu, să poată avea în noi toți pe împreună-lucrătorii, cinstiți și devotați, de care are azi nevoie țara.

Ultimele noutăți literare ale tiparniței șaguniene de la Sibiu

Dr. Teodor Bodogae: AJUTOARELE ROMÂNEȘTI LA MÂNĂȘTIRILE DIN SFÂNTUL MONTE ATHOS („Seria Didactică” nr. 11), Sibiu, Tip. Arhidiecezană, 1940; LII + 354 pagini; Lei 220.

Masiva țeză de doctorat în Teologie a tânărului profesor de Istorie bisericească de la Academia noastră teologică „Andreiană”, Păr. Dr. Teodor Bodogae, reprezintă întâia și cea mai temeinică prezentare a șiragului nesfârșit de dănil pe cari binecredincioșii voievozi și creștini din țările românești le-au hărăzit sf. Munte Athos. Autorul a cercetat cu o pilduitoare stăruință, la fața locului — trebuind nu odată să forțeze zăvoarele bibliotecilor atonite, păzite cu strânsă de călugării greci — partea noastră de contribuție la menținerea și înflorirea vieții mănăstirești a sf. Munte. Aceasta, după opinia istoriografului rus Porfir Uspenski, covârșește tot ceea ce au făcut celelalte popoare pravoslavnice pentru Athos.

Lucrarea Păr. Bodogae, pe lângă cercetările proprii, ține seamă de o bibliografie considerabilă, rectificând adeseori afirmațiile înaintașilor. Bogat ilustrată și însoțită de tabele iscusit alcătuite, ea ne oferă măsura exactă a participării românești la sprijinirea spiritualității ortodoxe răsăritene reprezentată de sf. Munte Athos.

Asupra acestei valoroase lucrări, vom reveni în curând, mai pe larg.

Dr. Grigorie T. Marcu: STUDII BIBLICE („Contribuțiuni la Studiul Testamentului Nou” nr. 2), Sibiu, Tip. Arhidiecezană, 1940; VIII + 100 pagini; Lei 50.

Pornită la drum în anul 1939, cu binecuvântarea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, această colecție de specialitate întemeiată de tânărul profesor de Studiul biblic al Testamentului Nou de la Academia noastră teologică „Andreiană”, Păr. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu, a fost inaugurată cu un studiu despre viața și opera celui mai mare teolog biblic al nostru, Prof. Dr. Vasile Gheorghiu.

În volumul de „Studii Biblice”, recent apărut, autorul a adunat câteva roade ale preocupărilor sale — vechi și noi — cu anumite probleme de Studiul biblic al Testamentului Nou, cu intenția mărturisită de a deștepta și la noi un mai cald interes față de această ramură a Teologiei.

Cartea conține următoarele studii: 1. Originea și originalitatea Teologiei pauline; 2. Mistica paulină; 3. Concepția paulină a istoriei; 4. «Mitul» lui Hristos; 5. Învierea lui Hristos și învierea zeilor; 6. «Tare în Scripturi» (F. Ap. 18, 24); 7. Câteva note asupra Lexicografiei Test. Nou.

«Am râvnit și de astă dată să urmez povața Apostolului care zice: «Cuvântul vostru să fie totdeauna plăcut, cu sare dres» (Coloseni 4, 6) — și cu nfeles» (I Cor. 14, 19) — scrie autorul.

Cartea Păr. Marcu este o încercare isbutită de a face iubit Testamentul Nou. Și o reală contribuție la studierea lui.

Tiparnița șaguniă de la Sibiu și luminatul ei insufletitor I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, se pot felicita pentru aceste isbutite realizări cărturărești.

Alții despre cărțile noastre

Marele cotidian românesc „Universul”, publică în splendidul său număr de Crăciun, sub semnătura dlui G. Lungulescu, următoarele rânduri despre broșura Păr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcu: Biserica ortodoxă înaintemergătoarea Statului naționalist român, Sibiu, Tip. Arhidiecezană 1940:

„Sprijinindu-se pe luminoasele îndrumări date în toate clipele grele Bisericii și Neamului, de I. P. Sf. Dr. Nicolae Bălan, mitropolitul Ardealului, distinsul profesor al Academiei Andreiane de la Sibiu, Păr. Dr. Grigorie T. Marcu, precizează în aceste vremuri de frământări și dezorientare, cum neamul nostru s'a menținut prin Biserica lui națională, s'a ridicat în măsura în care i-a fost credincios, și a avut de suferit, când s'a depărtat de sub lumina ei divină și aripa-I ocrotitoare.

Împlinind această mare misiune de a crește și îndruma neamul sub dumnezeiasca-I oblăduire, Biserica și-a binemeritat de-a lungul vremurilor în care ea ne-a fost scut și izbăvitoare, numele sfânt de Maică a neamului nostru. Intronând în haosul concepțiilor atee și materialist-distructive imperativul spiritualității creștin ortodoxe, Biserica a fost și rămâne nu numai păzitoare și înaintemergătoarea statului român, ci însăși rațiunea ființei lui politice, naționalismul fiind de fapt expresia politică a vieții noastre ortodoxe.”

În revista institutului papal de studii orientale de la Roma „Orientalia Christiana Periodica”, Nr. III — IV din 1940, pag. 546—547, părintele lezuit Emil Herman, publică o amplă recenzie a lucrării Păr. Prof. Dr. Liviu Stan: Mirenii în Biserica, studiu canonic-istoric; Sibiu, Tip. Arhidiecezană, 1939.

„Poate că nu există nici o altă carte care să cerceteze în chip atât de amănunțit poziția laicilor în Biserica, din punct de vedere al Dreptului bisericesc, ca această lucrare a profesorului Academiei teo-

logice ortodoxe „Andreiane” din Sibiu — scrie recenzentul. „Trebuie să relevăm în primul rând, cu recunoștință, munca strivitoare care zace în această carte. Autorul nu s'a mărginit numai să însire lucrările cari figurează în bogata Bibliografie a lucrării (pag. 753—780), ci, după cum reiese din text, le-a utilizat realmente. Cred că nu mai poate fi găsită nici o altă lucrare în care materialul în chestiune să fie adunat atât de complet... În tratarea singuraticelor probleme, autorul dă dovadă de-o judecată cuminte și senină. Expunerea este clară și curgătoare.”

Că recenzentul — care-i romano-catolic — nu putea să accepte concluziile ortodoxe ale acestei monumentale lucrări, asta se înțelege de la sine. Ținând însă seamă de locul și de omul de la cari vin aceste aprecieri, recenzie aceasta este osebuit de măgulitoare pentru cărturaria bisericească sibiană, gospodărită cu atâta vrednicie de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

Cunoscutul scriitor bisericesc, dl Dr. Emilian Vasilescu, a tipărit în revista „Gândirea”, nr. 10 (Decembrie) 1940, o elogiioasă dare de seamă despre recenta lucrare a dlui Prof. Dr. Grigore Popa: Existență și adevăr la Sören Kierkegaard; „Seria teologică” nr. 19, Sibiu, Tip. Arhidiecezană, 1940, din care reținem următoarele:

„Nu odată am avut cuvinte de laudă pentru minunata înjghebare editorială a Mitropoliei Ardealului. Și nu odată am arătat lipsa de organizare a scrisului bisericesc din celelalte eparhii ale țării și din administrația centrală a Bisericii noastre. Căci pe când admirabilele „Serii” de tipărituri ale Arhidiecezanei din Sibiu împodobesc vitrinele librăriilor, ridicând prestigiul bisericii, în celelalte eparhii se tipărește la întâmplare, scrisul bisericesc nu se răspândește și cartea teologică nu se citește. Ne pare rău că trebuie s'o spunem, dar așa este.

Cea mai recentă tipăritură în „Seria teologică” de la Sibiu, a 19-a la număr, este o solidă teză de doctorat a tânărului scriitor Grigore Popa, valorosul colaborator al „Gândirii”, eseist și poet, autorul „Cărții Anilor Tineri”. Este o lucrare folosită de atâtea filosofii cât și teologii românești, fiindcă ne înfățișează filosofia creștină a marelui gânditor danez Sören Kierkegaard, sub a cărui influență stă filosofia existențialistă germană contemporană (Martin Heidegger, Karl Jaspers, Eberhard și Grisebach), teologia „dialectică” sau a „crizei” (Karl Barth, Gogarten, Brunner, Bultmann și K. Heim) și unele curente filosofice mai noi din alte țări, ca de pildă filosofia valorilor, sub nuanța ei franceză (Gabriel Marcel, Louis Lavelle și René Le Senne).

La noi în țară, nu știu să existe asupra lui Kierkegaard, decât un mic studiu al dlui Nicolae Balca, extras din „Istoria Filosofiei Moderne” (București, 1938, 34 p.), și un articol al dlui Grigore Popa însuși: Actualitatea lui Sören Kierkegaard („Gândirea”, an. XVI, Nr. 8, Octombrie 1937), încorporat în cartea de care ne ocupăm.

Și e prea puțin atât. Era nevoie ca cineva să zugrăvească viu drama sufletească a acestui „Pascal al Nordului” (p. 341), care toată viața a căutat un adevăr pentru care să trăiască și să moară.”

Dl Grigore Popa ne-a dat „o lucrare utilă, temeinică și frumos scrisă, ce vădește din partea d-sale mari posibilități de cugetare proprie și de prezentare înaripată a gândului.”

Scaunul episcopal al Beiușului — scrie „Slova Ortodoxă” — „are o mare însemnătate din punct de vedere bisericesc și național, rămânând să fie fortașă puternică a ortodoxiei la granița de vest și un centru de afirmare românească”. Suntem încredințați că noua episcopie a Beiușului va corespunde năzuințelor românești, mai ales că în fruntea ei stă P. S. Sa Dr. Nicolae Popoviciu, care a pățit crunt pentru ideea sfântă a neamului.”

Abonați organul național bisericesc întemeiat de Andrei Șaguna

Invităm iubiiții noștri cetitori, preoți și mireni, să se aboneze la ziarul **Telegraful Român**, intrat în al 89-lea an de existență, și să stăruască spre răspândirea acestui organ în cercul celor doritori de a cunoaște mai de aproape mersul activității așezămintelor bisericești și culturale din mitropolia noastră și munca necurmată ce o desfășoară **Telegraful Român** pentru neam și biserică.

Abonamentele se primesc la: **Administrația Telegrafului Român, Sibiu.**

INFORMAȚIUNI

De anul nou 1941 urăm cetitorilor noștri: pace, sănătate, bucurie și spor în munca cea bună!

Ministerul educației naționale interzice întrebuințarea sălilor de școală, la sate și orașe, pentru serbări urmate de dans, oricare ar fi scopul în care se dă serbarea. Sânt admise numai serbări fără dans, și numai cu învoirea inspectorului școlar județean.

Dl Dr. Mihail Veliciu, șef al contenciosului și subdirector al băncii „Albina”, a fost ales director general al marelui institut financiar dela Sibiu. Datorită conducerii pricepute a dlui Veliciu, bancă a trecut fără sguduirii criza economică din anii trecuți.

† **Ioan F. Negruțiu**, fost profesor și director al Școalelor normale blăjene, publicist și autor de manuale pentru cursul primar și secundar a răposat, la 16 Dec. 1940, în Blaj în vârstă înaintată de 87 de ani. Școalele Blajului au adus, cu prilejul înmormântării sale, prinosul de recunoștință venerabilului dispărut, care a muncit cu răvnă timp de 48 de ani în ogorul învățământului românesc.

Revista de familie „Viața Ilustrată”, este apreciată în „Curentul Literar” din București, nrul din 14 Dec. 1940, cu următoarele cuvinte: Dela frații „de dincolo” ne-a venit o revistă, pe care o cunoaștem de mult, dar care ni se pare totuși alta. Este ca o scrisoare pe care cei rămași în Transilvania ocupată ni-o trimet ca să ne arate că trăesc și, cu oblăduirea celui de sus, lucrează. Despre „Viața Ilustrată” am mai vorbit pe vremea când apărea „la noi”. Atunci, o alăturam celorlalte reviste, reliefând tehnica superioară și ținuta înaltă a conținutului. Acum însă ea e pentru noi o revistă deosebit de prețioasă. Este doar singura revistă românească „de dincolo”. Apare tot „cu binecuvântarea P. S. Sale Episcopului Nicolae Colan”. O bogată rubrică de actualități și recenzii încheie această frumoasă realizare de gând și tehnică românească a fraților noștri de dincolo. Cei ce vor să aboneze sau să reînnoiască abonamentele, pot trimite costul, 200 Lei anual, pe adresa **Librăria Arhidiecezană, Sibiu, strada Mitropoliei.**

Pace și prietenie pe veacuri? Intre Ungaria și Iugoslavia s'a semnat un tratat de prietenie și veșnică (?) pace, — fără ca tratatul să recunoască granițele actuale ale celor două state.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 29 Decembrie 1940, va predica părintele Căpitan Gh. Secaș.

CĂRȚI ȘI REVISTE

„**Gândul Nostru**”, revista Școalei normale de băieți „A. Șaguna”, Sibiu, apare de 4 ori pe an. Redactor: **Ioan D. Sandu**, director, **Dr. L. Bologa**, prof. secretar de redacție. Tip. arhidiecezană. Nr. 3—4 din Decembrie 1940 cuprinde proză și versuri semnate de profesorii școalei și mai mulți elevi. Prețul numărului: 30 Lei.